

bet er det Naademiddel, hvortil Alle, hos hvem den christne Sands er vakt, iye hen for at søge Vindring imod de Saar, som Livet bringer, for at søge Forsoning med Frelseren, for at modtage Guds Forlæbelse for de Synder, man har begaaet. Og til at bruge dette Naademiddel i Sognets Kirke siger man, at Sognebaandsløserne skulle søge om Tillæbelse! Jeg kan ikke forstaae denne Tankegang; maaskee Andre kunne det, jeg kan det ikke. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det principale Forslag, saaledes at Allergang kommer med ind under de i § 1 nævnte kirkelige Handlinger, hvorved alisaa § 2 bortfalder. Hvad det subsidiaire Forslag angaaer, da maa jeg for mit Vedkommende ogsaa finde, at det vil være rigtigt, hvis det principale Forslag ikke vedtages, at Ansøgningen stiles til Stiftsøvrigheden istedetfor til Stiftets Biskop, da det vistnok er Stiftsøvrigheden, der rettelig bør meddele denne Bemyndigelse, idet Biskoppen som saadan vel neppe har nogen Dispositionsret over Kirken, og derfor troer jeg i alt Fald ogsaa, at det vil være rigtigt, forsaavidt § 2 overhovedet skal blive staaende, da at forandre den saaledes, som det subsidiaire Forslag gaaer ud paa.

Thursh: Jeg tillod mig ved Sagens første Behandling at hentyde til, at jeg fandt mig foranlediget til ved anden Behandling at stille Vndringsforslag til Forandring af § 2. Det er dette, som jeg tilligemed fire andre Medlemmer har tilladt mig at gjøre, som det vil sees, deels et principalt og deels et subsidiairt. Jeg hentydede dengang til den forunderlige Dobbeltthed, der gik igjennem §§ 1 og 2, idet det nemlig efter § 1 er de Medlemmer af Follerkirken, der have løst Sognebaandet, hvem der skulde gives Ret til at lade de der nævnte Handlinger foretage i Sognekirken, imedens det derimod i § 2 er disse Medlemmers valgte Sjælesørger, der skal ansøge Biskoppen om at maatte benytte Sognekirken. Denne forunderlige Dobbeltthed i Lovforslaget har ledet mig til at finde det rigtigst at foreslaae § 2 forandret derhen, at det blev Sognebaandsløserne og ikke den af dem valgte Sjælesørger, der skulde udvirke Tillæbelsen til at benytte Sognekirken, og det er derpaa, at Begyndelsen af det

subsidiaire Forslag gaaer ud. Men dernæst ajørde jeg ved første Behandling opmærksom paa, at det efter min Overbevisning ikke var Stiftets Biskop, hvem det efter den kirkelige Anordning tilkom at træffe Foranstaltning med Hensyn til Kirkens Benyttelse, men at det maatte være Stiftsøvrigheden; dette have vi søgt at opnaae ved Forslaget om, at i Paragraphens 5te Linie „Stiftets Biskop“ forandres til „Stiftsøvrigheden“, hvorhos vi, som det vil sees, endvidere have foreslaaet, at Tillæbelsen skulde af Stiftsøvrigheden gives for en vis Tid, mindst for et Aar, samt for et vist Antal Gange om Aaret, og endelig at det i Tilfælde af Afslag fra Stiftsøvrighedens Side skulde staae Medlemmerne frit for at henvende sig til Ministeriet for at faae Sagen endelig afgjort. Disse Vndringer forekomme mig ikke at kunne være i Strid med, hvad Lovforslagets Indbringere have tilsigtet, og ligesaa lidt med, hvad Kirkeministeren har antydet som sit Hovedsynspunkt i denne Sag. Jeg mener nemlig, at naar Biskoppen er Medlem af Stiftsøvrigheden, han da derved maa antages at kunne stride ind i de enkelte Tilfælde, hvor han maatte finde særlig Anledning til at forhindre en saadan Brug af Kirken til Allergang. Det vil erindres, at den kongelige Anordning af 2den October 1862 er gaaet videre med Hensyn til Bestemmelsen af den Misbrug, som dette Lovforslag omtaler i sin § 2, idet Anordningen udtrykkeligt fremhæver, at Misbrugen skulde bestaae deri, at der udbredes Uvillie og Brede jaavel mod de anderledes tænkende Beboere af Sognet som imod Stedets Præst, eller at Misbrugen kunde fra Præstens Side være den, at hans Udensogsvirksomhed blev for stor. Men disse to Hensyn kan Biskoppen meget godt tage, naar han som Medlem af Stiftsøvrigheden er deelagtig i Bestemmelsen af, hvorvidt en Kirke skal benyttes af Sognebaandsløserne til Allergang eller ikke, saa at der ikke er nogen Grund til af Hensyn dertil at undlade at forandre Lovens derhen, at det skulde være Stiftsøvrigheden, der — istedetfor Biskoppen alene — skulde træffe Bestemmelse om Kirkens Brug i den Retning, og det forekommer mig derfor, at den høitagtede Kirkeminister beholder de af ham opstillede Hensyn